

Sygn. akt – IX Ka 309/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18. czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu w składzie:

Przewodniczący – S.S.O. Andrzej Walenta

Sędziowie: S.S.O. Barbara Plewińska

S.S.O. Rafał Sadowski (spr.)

Protokolant – staż. Marzena Chojnacka

przy udziale pełnomocnika oskarżyciela skarbowego – Urzędu Celnego w T. – Jarosława Płonki,

po rozpoznaniu w dniu 18. czerwca 2015 r.

sprawy **Z. G.** – oskarżonego z art. 54§1 kks w zw. z art. 6§2 kks,

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego,

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 9. marca 2015 r., **sygn. akt II K 859/14**,

I. uznając apelację za oczywiście bezzasadną, zaskarżony wyrok w całości utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) na rzecz kancelarii adwokackiej adw. W. M. 516,60 (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) zł (brutto), tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. obciąża oskarżonego kosztami procesu w postępowaniu odwoławczym, w tym opłatą w kwocie 3000 (trzech tysięcy) zł.

Sygn. akt IX Ka 309/15

UZASADNIENIE

Z. G. został oskarżony o to, że:

uchylił się od opodatkowania poprzez nieujawnienie Naczelnikowi Urzędu Celnego w T. do dnia 25 lutego, 25 marca, 25 kwietnia, 25 maja, 25 czerwca, 25 lipca, 25 sierpnia, 25 września, 25 października, 25 listopada, 25 grudnia 2004 roku oraz do 25 stycznia, 25 lutego, 25 marca, 25 kwietnia, 25 maja, 25 czerwca 2005 roku w ramach prowadzonej działalności z naruszeniem przepisów prawa podatkowego, wyrobów akcyzowych w postaci oleju opałowego, od którego nie został zapłacony podatek akcyzowy w należnej wysokości, przez co naraził ten podatek na uszczuplenie w kwocie 404.444,00 złotych,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 54 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks

Sąd Rejonowy w Toruniu wyrokiem z dnia 9 marca 2015 roku (sygn. akt II K 859/14):

I. Oskarżonego **Z. G.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego przestępstwo skarbowe z art. 54 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i za to w myśl art. 54 § 1 kks w zw. z art. 23 § 1 i 3 kks wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 300 (trzystu) stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka jest równoważna kwocie 100 (stu) złotych;

II. Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3000 (trzy tysiące) złotych tytułem opłaty sądowej i obciążył go wydatkami postępowania w wysokości 100 (stu) złotych.

Od powyższego wyroku **apelację wniósł obrońca oskarżonego zaskarżając powyższy wyrok w całości.**

Zarzucił on powyższemu orzeczeniu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który to błąd miał wpływ na jego treść: błędnie przyjęcie na podstawie ujawnionego materiału dowodowego, że oskarżony popełnił zarzucany mu czyn oraz że oskarżony osobiście przerabiał oświadczenia nabywców oleju opałowego. Ponadto zarzucił mu rażącą obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie dowolną, a nie swobodną ocenę wskazanych dowodów, brak ustalenia w opisie przypisanego oskarżonemu czynu formy zamiaru oraz poprzez naruszenie normy gwarancyjnej, z której wynika że uzasadnienie wyroku cechuje się rzetelnością w ujęciu wszystkich elementów określonych w art. 424 § 1 kpk.

W związku z powyższym obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd Okręgowy uznał apelację za oczywiście bezzasadną, utrzymując w całości zaskarżony wyrok w mocy.

W ocenie Sądu odwoławczego Sąd Rejonowy nie popełnił żadnego błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który to błąd miał wpływ na jego treść. Również w apelacji nie zostały ujawnione żadne nowe fakty, które mogłyby wpłynąć na zmianę ustalonego już stanu faktycznego. Brak jest także podstaw do zarzucenia Sądowi meriti rażącej obrazę przepisów postępowania, mającej wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

Zarzuty apelacji dotyczące dokonania przez Sąd Rejonowy błędnej analizy materiału dowodowego i ustalenia na jego podstawie niewłaściwego stanu faktycznego, są bezzasadne. Sąd meriti prawidłowo ocenił zebrane w postępowaniu dowody, wnioskując ostatecznie o winie Z. G.. Oskarżony wiedział i zezwalał, ażeby nabywcy oleju opałowego tankowali go wprost do baków samochodów czy kanistrów, o czym świadczą wiarygodne zeznania świadków. Mając w związku z tym świadomość już w momencie sprzedaży, że olej opałowy nie jest przeznaczony do celów opałowych, oskarżony powinien jako podatnik zastosować w tym momencie właściwą wyższą stawkę podatku akcyzowego. Jednak Z. G. kierując się chęcią skorzystania z przysługującej ulgi podatkowej na sprzedaż oleju opałowego do celów grzewczych, zdecydował się świadomie, co słusznie zaznaczył Sąd I instancji, sam przerabiać oświadczenia nabywców wymagane w związku z tą ulgą albo zlecał to swojemu pracownikowi – U. R..

Ponadto, w przypadku braku takiego dokumentu odpowiednio wypełnionego, oskarżony mając świadomość, iż nie posiadając go, nie może skorzystać z w/w ulgi, świadomie wybierał nieopłacanie koniecznej w takim przypadku stawki podatkowej. Podkreślić należy, iż brak stosownie wypełnionego oświadczenia, był równoznaczny z koniecznością zapłaty przez oskarżonego wyższej kwoty podatku. W związku z czym argumentowanie, iż to klienci odmawiali sporządzenia niezbędnej dokumentacji, nie stanowi uzasadnienia do stosowania przez podatnika preferencyjnej stawki akcyzy przy sprzedaży paliw.

Udowodnienie świadomego wypełniania i przerabiania oświadczeń, brak wymaganych oświadczeń oraz sprzedawanie oleju opałowego w innym celu niż wskazane w § 3 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Finansów z 22 kwietnia 2004 roku w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego z zastosowaniem preferencyjnej stawki akcyzy, brak złożenia wymaganych deklaracji oraz w ostateczności wpłat należnego podatku, było wystarczające do przypisania na podstawie art. 54 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks winy oskarżonemu.

Ponadto, nie sposób przychylić się do podważanej w apelacji przez obrońcę oskarżonego wiarygodności zeznań świadków U. R. i T. Ż.. Oboje byli zatrudniani przez Z. G. w czasie popełnienia przez oskarżonego zabronionego czynu. Posiadali informacje na temat jego działalności, które się wzajemnie potwierdzały i uzupełniały. Warto zauważyć, iż nie można z góry założyć, że zeznania świadków, którzy mają motyw do przysporzenia oskarżonemu problemów prawnych (czy też na odwrót – gdy mają motyw do udzielania oskarżonemu pomocy poprzez fałszywe zeznania), są z założenia niewiarygodne. Ich wiarygodność ocenia się na podstawie spójności z innymi dowodami oraz ich jasności i dokładności. Gdyby przyjąć zasadę, że świadek, który nie jest apriorycznie obiektywny w danej sprawie, nie może być uznany za wiarygodnego, to należałoby odmówić uwzględnienia zeznań wszystkich pokrzywdzonych przez oskarżonych, jak również zeznań osób dla nich najbliższych. W tym przypadku, jak słusznie argumentował Sąd Rejonowy, zeznania wskazanych świadków stanowiły dodatkowe potwierdzenie dokonywanych przez oskarżonego praktyk, były one spójne i szczegółowe. Świadczące także o tym, że owi pracownicy, jak zauważył Sąd meriti, mają rozeznanie w działalności spółki oskarżonego. A ponadto, należy mieć na uwadze, że w przypadku U. R. zeznania obciążały ją samą, co przeczy sugestiom skarżącego, że kierowała się ona tylko intencjami wskazanymi w apelacji.

Zarzut braku określenia przez Sąd Rejonowy zamiaru popełnienia zarzuczonego oskarżonemu w akcie oskarżenia czynu jest również nietrafiony. Przepięstwo to można popełnić tylko umyślnie w zamiarze bezpośrednim, a więc nie można być oskarżonym i skazanym za taki czyn w zamiarze ewentualnym, czy przy postaci nieumyślności. Stanowiąca istotę tego przestępstwa chęć uchylecia się od opodatkowania, polega na niezapłaceniu należnego podatku w terminie. Sąd I instancji w uzasadnieniu skarżonego orzeczenia potwierdził to wszystko, określając działanie Z. G. jako świadome: „Sąd uznał iż swoim świadomym działaniem, Z. G. uchylił się od opodatkowania i nie ujawnił organowi podatkowemu – naczelnikowi Urzędu Celnego w T. podmiotu i podstawy opodatkowania”.

Sąd Okręgowy nie dopatrył się też naruszenia normy gwarancyjnej wynikającej z art. 424 § 1 kpk dotyczącej rzetelności sporządzonego uzasadnienia. Sąd I instancji wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych oraz wyjaśnił podstawę prawną wyroku. Również nie budzą wątpliwości okoliczności, jakie Sąd meriti miał na względzie przy wymiarze kary.

Sąd odwoławczy nie dostrzegł w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylecia wyroku z urzędu.

Ze względu na fakt, że oskarżony korzystał z pomocy obrońcy ustanowionego z urzędu stosownie do treści § 14 ust. 2 pkt 4 oraz § 19 i 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348) zasądził od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w T.) na rzecz obrońcy kwotę 516, 60 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk oraz w zw. z art. 113 kks oraz art. 8 w zw. z art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) Sąd odwoławczy mając na względzie sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów Z. G. obciążył oskarżonego kosztami procesu w postępowaniu odwoławczym, w tym opłatą w kwocie 3000 (trzech tysięcy) złotych.